

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Százötvenegyedik zsoltár

És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek.
Az égve hagyott gyertyákat vajon ki oltja el?
Anyám, maga óriás, mint egy ima, amiben
az összes közös bűnünk benne van.

És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek.
Anyám, magát vajon ki fényesíti, ha majd temetni kell?
A szorítást, amit még az apák hagytak ránk,
a szorítást, miben kell mérni, talán megérik,
mint közös kertünkben tavasszal a hérics?
És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek.
Hinnél az égve hagyott gyertyákban és jönnél utánam?

Az után, akit durva kezek pofoztak simára, akit kiűztek
maréknyi bűnért, akivel éveket festettek ódon kápolnák
falaira, akivel anyákat és apákat gondoltak újra,
aki szorított, mindent, ami hűvös, aki gyertyát gyújtott,
aki meghajolt, mint öregasszonyok szatyornyai súly alatt.

És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek.
Az égve hagyott gyertyákat vajon ki oltja el?

Ez a kép most

Ahogy állsz a löszfal előtt,
el akarlak hagyni, és emlékszem
a horvát grafikus, emlékszel
az óváros felé, minket, kettőnket,
téged meg engem, csak külön
akart lerajzolni.

Ahogy állsz a löszfal előtt,
ott akarlak hagyni, hogy minden
testrészed, mint ez a kép most,
örökre, örök sóslépácban, örök
tengervízszélben, örök kagylóház
kagylóhéjban örök maradjon.
Emlékszem és a gyerekek, emlékszel
ugye, az a két szőke, emlékszem
hogy futottak, emlékszel ugye,
ahol álltak a hajók, indulásra
készen.

Ahogy állsz a löszfal előtt,
az akarok lenni én is,
aki ott áll, és mint kagylóház
kagylóhéj bomlik lassan
örök sóslépácban, örök tengervízszélben
aki ott áll, és nincsen semmije.

Ahogy állsz a löszfal előtt,
nem tudlak elhagyni,
és emlékszel a horvát grafikus
azt hiszem csak beléd akart marni,
és emlékszel a hajók, nem akartak
indulni, vártak, és emlékszel a két szőke,
a két szőke árva, futott mintha
messzebb egy másik város
másik partján majd szebb lesz
minden, szebb, mint ez a kép most,
ahogy állunk a löszfal előtt
és egymásba porladunk
mint omló löszmész szemcsék,
mint óriás felhőhabok, mint visszhang
az öbölben, mint ez a kép a képben.

Ahogy állsz a löszfal előtt
nem akarlak elhagyni.

Az vagy, aki egy nő miatt

A fehér lepedőt a lombokon.

Amikor vége van egy délutánnak
és ott állsz, ott, ahol, az vagy, aki
sírni kezd egy nő miatt. A fehér
lepedőt a lombokon.

Amikor vége van egy reggelnek
és az vagy, az, aki hajnalban ébred,
nem tudja melyik kereszteződés
maradt a saját, és a nő, aki miatt
az vagy, aki sírni kezd egy délután,
ott fekszik a paplanban, mint jégkristály.
A fehér lepedőt a lombokon,

képzeld most az utolsó békének,
amikor egy délután, vagy reggel
egy nő miatt, aki jégkristály, és
szobátok tiszta csend, saját
kereszteződéseidet elfelejted.
A fehér lepedő a lombokon,

a túl hideg, amihez kevés az ölelés,
és a szorítás túl kemény. A fehér
lepedő a lombokon, ez lesz az utolsó
béke, amikor az összes bűn kevés lesz,
amikor ami megmaradt csak annyi,
egy nővel, akit olvadni hagysz,
mint jégkristályt, mint

fehér lepedőt üres lombokon.

De profundis

Aki hegynek indul és kétszer próbálja meg. Még sincs igaza azoknak, akik elhiszik hajnalban érkeznek a csodák. Mint a kertész, akit senki sem látott, érkezni sem, indulni sem, soha. Pedig vártuk.

Anyám biztos. Ő hajnalban ébred. Aztán kinéz és visszafekszik. Nem történik csoda. De aki ott áll indulásra készen, valamelyik nagyobb sugárút sarkán, az megindul, akár kétszer.

Apám rózsavágó késsel jött haza. Irtani kell. Túlnőttek mind. Apám metsz, az égbolt ropog. A fiúnak erősnek kell lenni, mint aki ott áll, és kétszer indul.

Még sincs igaza azoknak, akik elhiszik hajnalban érkeznek a csodák. Anyám kinéz, apám fát vág. Anyám méhe óriás hegy, apám keze vágóhíd.

■

Vajon a húgomat is így, aki meg se született igazán, aki meghalt, hajnalban, mint a kertész, mint aki hegyre megy és kétszer indul neki?

Az estéktől szép

Az estéktől szép minden. A sugárút, egy fénylő oszlop, és az összes mondat. Te meg az vagy, aki hiányok nélkül figyel, ahogy feltöltik lassú menetben az utcákat. Ez a végső pakolás. És nem tudod, hogy

az a férfi, aki bevásárol, abban a közértben a legszélesebb sarkon, vajon kinek viszi a zsemlét, kinek a tejet, hogy talán anyja van, vagy apja, akit temetni kell. Nem tudod, ki az a férfi, akinek gyűrű van kezén és nincs mellette senki.

Csak a részeg öregek hangos emlékeit hallod, ahogy hiányok nélkül figyelsz, ahogy lassú menetben feltöltik a céltalan mozgást, és nem tudod kit temettek még aznap délután. Mert ezektől az estéktől szép minden. A sugárút, egy fénylő oszlop, és az összes mondat.

Te meg, az vagy aki vacsorát vesz egy gyors büfében, tévét kapcsol és híreket hallgat.

Lázár Bence András (Szeged, 1989): 2008-ban a Sárvári Diákírók, Diákköltők Országos Találkozásán vers kategóriában arany minősítést, az Író-Deák országos verspályázaton és a Deákpoézis országos verspályázaton első helyezést ért el. A József Attila Kör tagja. Legutóbbi kötete: *Rendszeres bonctan* (Prae.hu–Palimpszeszt, 2011).